

Stella Tarakson

Kúzelná zvieracia kaviareň

Myšací
domovník

FRAGMENT

Kúzelná zvieracia kaviareň 1

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stella Tarakson

Kúzelná zvieracia kaviareň 1 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Kúzelná
zvieracia
kaviareň

Stella Tarakson

Kúzelná zvieracia kaviareň

Myšací
domovník

FRAGMENT

Stella Tarakson: Herriot the Caretaker Mouse

Copyright: © Stella Tarakson [2021]

Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom [2021]

Translation © Jana Vlašičová, 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2748-8

ISBN e-knihy 978-80-566-2808-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2809-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2807-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

1. kapitola

„Mohla by si dať Mozarta dolu z toho klavíra, miláčik?“

Ellie odtrhla pohľad od skicára. „Hm?“

„Mozarta,“ zopakovala mama. „Robí strašný rámus a ja sa tu snažím sústrediť.“ Mamine náramky zacinkali, keď si jednou rukou počúchala čelo a druhou prelistovala kopu papierov.

„Jasné.“ Ellie položila ceruzku na kartónovú krabicu určenú na sťahovanie, ktorá dočasne slúžila ako stôl. Príliš sa zabrala do kreslenia, takže si až doteraz tie neladiace tóny nevšimla. Postavila sa a podišla ku klavíru. „No, poď, ty.“

Ellie podložila ruku pod huňaté Mozartovo bruško a nežne ho odniesla preč. Protestne sa zamrvil, ale keď sa Ellie usadila do tureckého sedu na dlážku, uvelebil sa jej na kolenách a položil packu na jej kresbu.

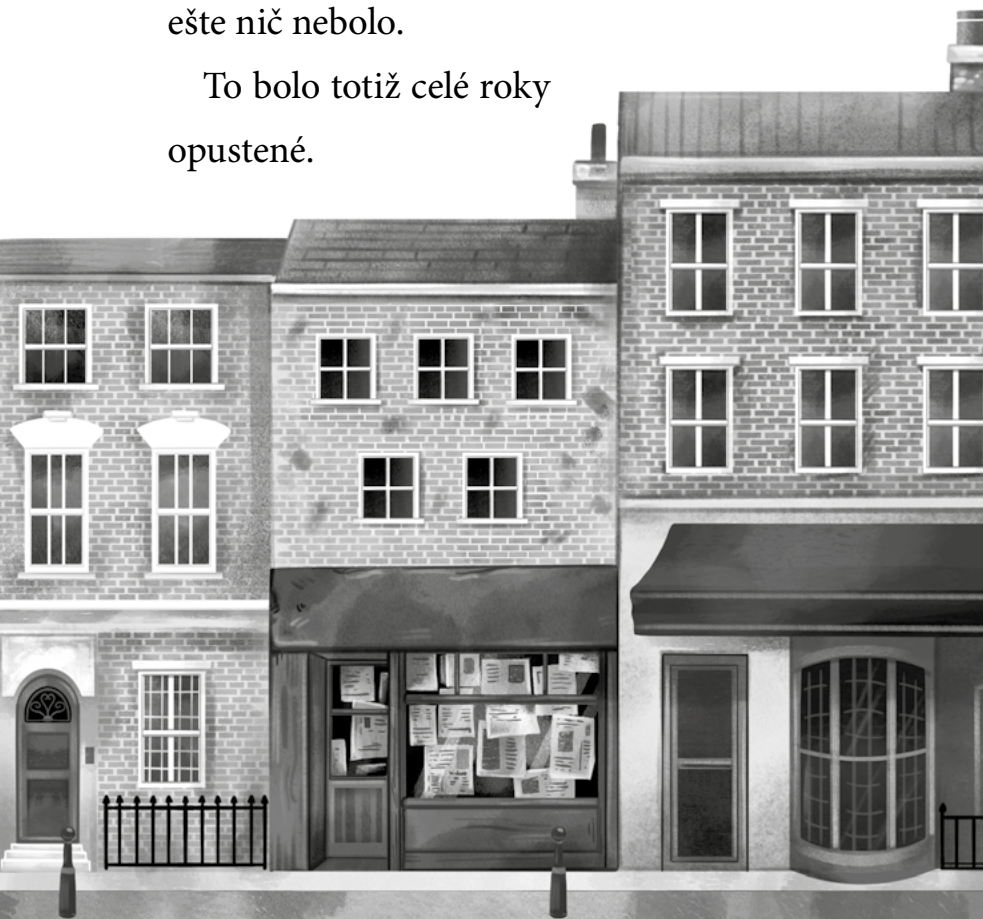
„Aj tebe chýba?“ zašepkala mačke do ucha, aby ju mama nepočula.

Dom na Ellinej kresbe bol malý a útulný, s čipkovanými závesmi a kvetmi v okne. Pôso-
bil jasne, radostne a vlúdne – nie ako to sme-
tisko, kde bývali teraz, pomyslela si.

Pred týždňom sa mama s Ellie presťahovali do rozpadávajúceho sa starého domu. Bývali v byte na jednom z dvoch poschodí s nízkymi stropmi, malými oknami a tmavými a hrboľatými parketami. Hoci pôsobil znepokojujúco, v porovnaní s prízemím to ešte nič nebolo.

To bolo totiž celé roky opustené.

Kedysi ho využívali na všeličo – od pošty po veterinárnu ambulanciu. Stopy po bývalom využití sa vynárali z rôznych zákutí: bezpečnostné vrchnáky na fľaštičky s liekmi,

pokrčené kúsky papierov, polámané ceruzky,
vypísané perá. Odpad.

Len včera mama pod dekou prežratou
moľami našla starú koženú truhlicu. Truh-

lica bola zamknutá na zámku a skrytá na spodku starej skrine. Pôsobila záhadne. Ellie si nemohla pomôcť – stále premýšľala, čo v nej asi je, aj keď šlo zrejme len o ďalšie zbytočnosti.

„Tomuto sa budem venovať neskôr,“ povedala mama a zavrela dvere na skrini. „Keď odíde elektrikár.“

Ellie musela pripustiť, že odkedy elektrikár namontoval nové lampy, vyzeralo to tam oveľa lepšie. Okno smerujúce do ulice bolo ešte stále pokryté novinami, ale aspoň tam nebola taká tma a tiene neboli také strašidelné. Aj tak ich však čakalo ešte veľa práce, kým tam budú môcť privítať prvých zákazníkov. Zanedlho sem mali prísť maliari a dekoratéri a museli myslieť

na toľko vecí, že mama na kufor rýchlo zabudla.

„Au!“ zaúpela Ellie, keď k nej pribehol Beethoven a poškrabal ju na stehne.

Mozart zamňaučal, lebo ho to vyrušilo a obe mačky po sebe začali syčať a biť sa packami. Chopin ich len ticho sledoval.

„Prestaňte, nevychovanci,“ povedala mama a zamávala hárkom papiera ich smerom. „Zajtra musím objednať reklamnú tabuľu,

inak nebude do otvorenia hotová a to si ešte stále nie som istá názvom! Čo si myslíš ty, Ellie?“

„Myslela som si, že už si sa rozhodla.“

Mama sa už celé dlhé týždne trápila vymýšľaním názvu pre svoj nový podnik: Mačkosféra, Mňaukonalosť, Packafé, Pazúrikafé.

„Áno, ale asi som si to znova rozmyslela...“

„Už to nemeň,“ povedala Ellie. „Micičino znie dobre. Mala by si sa rozhodnúť a už sa toho držať.“

„Asi áno.“ Mama si na prst natočila prameň dlhých tmavých vlasov a usmiala sa. „Si rozumná. Možno by si mala tú kaviareň prevádzkovať namiesto mňa.“

Ellie otvorila ústa, aby niečo povedala, ale potom si to rozmyslela. Bola to pravda – mama nebola veľmi podnikavá – bola skôr umelecký typ. Nosila voľné rozviate šaty a kopu náramkov. Pred rozvodom bola koncertnou klaviristkou a učiteľkou hry na klavíri, takže trávila dosť času doma. Pred pár mesiacmi zdedila po svojom starom otcovi – Ellinom prastarom otcovi – starý dom a rozhodla sa začať podnikáť.

„Šanca, na ktorú som čakala,“ povedala mama. Oči sa jej rozžiarili, keď začala hovoriť o svojich plánoch.

„Bývať budeme na prvom poschodí, druhé poschodie prenajmeme, aby sme mali peniaze navyše. A ty mi môžeš v kaviarni pomáhať. Bude to skvelé, miláčik, uvidíš.“